

fattelse, at det vilde være ønskeligt at faa indført en ensartet Kødkontrol Landet over, hvorefter al Slagtning her i Landet henlægges til offentlige Slagtehus og Eksportslagterier. De senere Aars Udvikling af Transport med Biler har formindsket Afstandene i den Grad, at det ikke paa Forhaand vil kunne betragtes som udelukket, at man indenfor en ikke altfor fjern Fremtid vil kunne naa hertil. Den nu foreslaaede Ordning er derfor at betragte som en Overgangsordning, der tilsigter at fremme Oprettelsen af offentlige Slagtehus ved at hemme Udbredelsen af Kødkontrol af 2den Kategori og ved at forbyde Indførselen af ukontrolleret Kød og Slagteaffald i Kommuner, der har paabudt Kødkontrol.

Under Overvejelserne om en Forbedring af den gældende Kødkontrol kunde det Spørgsmaal rejses, om den heromhandlede Kontrol, der kun har rent sanitære Formaal, burde kombineres med en Kvalitetskontrol, idet det maa indrømmes, at Kød, der sanitetsmæssigt set er 1ste Klasse, kvalitetsmæssigt kan være meget ringe, og Kød, der kvalitetsmæssigt er udmærket, sanitetsmæssigt set kan være 2den Klasse. Under Krigsperioden blev der truffet en Ordning, hvorved Staten ydede et Tilskud til Nedbringelse af Prisen paa Oksekød, og denne Ordning var forbunden med en vis Kvalitetskontrol, men man maa dog formene, at det Offentliges Pligt overfor Forbrugerne under almindelige Forhold maa indskrænke sig til en Ordning, der kun tager Sigte paa den sanitære Side af Sagen, og at den kvalitetsmæssige overlades til Forbrugerne.

I øvrigt skal man nedenfor nærmere omtale de i de enkelte Paragraffer indeholdte Bestemmelser.

Til § 1.

Det maa anses for at være praktisk at have bestemte Definitioner af de i Lovforslaget benyttede vigtigste Ord. »Slagteaffald« er det vanskeligt at give en absolut udtømmende Forklaring paa, og det er derfor foreslaaet, at Landbrugsministeren kan henføre andre Dele af Dyr end de anførte under denne Betegnelse.

Til § 2.

I Overensstemmelse med, hvad Tilfældet er efter den nugældende Lov af 13. Maj 1911 om indenrigs Kødkontrol, bygger den foreslaaede Ordning paa, at det overlades til Kommunerne dels selv at bestemme,

hvorvidt de ønsker ved Bestemmelse i Sundhedsvedtægt at paabyde Kødkontrol eller ej, og dels selv at vælge den Form for Kødkontrol, som de maatte ønske. Det nye er, at det nu lovfæstes, at der kun kan paabydes en af de anførte 3 Former for Kødkontrol i den Kommune, hvor Slagtningen finder Sted, og at ikke andre Former for Kødkontrol maa paabydes. Naar man ikke har foreslaaet Ophævelsen af Kødkontrol af 3die Kategori, til Trods for at man, som i de indledende Bemærkninger nærmere angivet, anser den for lidet betryggende, er Grunden den, at man, da den foreslaaede Ordning er en Overgangsordning, ikke har villet foreslaa større Afgivelser fra den nuværende Ordning end strengt paakrævet.

Uanset at Kødkontrol ved Bestemmelse i Sundhedsvedtægt er paabudt i vedkommende Kommune, er det en Selvfølge, at Slagtning paa de af Landbrugsministeren autoriserede Eksportslagterier, der foregaar under tilsvarende Forhold som Slagtning paa de offentlige Slagtehus, kan finde Sted. Det samme gælder Nødslagtning af Dyr, der paa Grund af pludselig indtrædende Sygdom eller Ulykkestilfælde maa nedslaaes paa Stedet. Det er endvidere rimeligt, at den Slagtning, som foretages af Private til eget Forbrug, kan finde Sted. I første Række, fordi man kan regne med, at den Paagældende altid vil føle Ansvar overfor sin Familie og Husstand, men dernæst ogsaa, fordi saadan Slagtning praktisk taget ikke kan kontrolleres, ligesom det ogsaa maa tages i Betragtning, at der i § 7 i Lov Nr. 343 af 6. Maj 1921 om Retsforholdet mellem Husbond og Medhjælpere indeholdes en Bestemmelse, der tager Sigte paa at sikre Medhjælperen god og sund Kost. Det maa dog erkendes, at Forholdene, navnlig i Købstæder, kan være saaledes, at Privates Slagtning ikke er forenelig med disse, og det er derfor foreslaaet, at saadan Slagtning kan forbydes ved Bestemmelse i Sundhedsvedtægt.

Til § 3.

Ved de af Landbrugsministeren autoriserede Eksportslagterier ansætter Landbrugsministeriet den kontrollerende Dyrslæge og Opsynsmand og fastsætter deres Lønning, som udredes af Eksportslagteriet, og da alle de nuværende offentlige Slagtehus er autoriserede som Eksportslagterier, er de underkastede samme Regel. Den i § 3, Stykke 1, foreslaaede Bestemmelse indeholder derfor ikke noget nyt og vilde være overflødig, hvis man